

Петър се навъси. Поклати глава. Черният му перчем падна над челото. Той го прибра с бързо движение. Сивите му зеници се спряха дълго върз Ирина.

— Аз да бях на негово място, нямаше да имам такова доверие в Зоя, и никога не щях да върна княгинята обратно.

Ирина се изчерви, наведе клепачи. Младежът понечи да каже нещо, ала внезапно изгуби дързост. Скочи от коня, почна да поправя юздата му. Смути се. Извърна лице. За да прикрие възмущението си, той внезапно попита:

— Ирино, ти ще станеш втора Анна Комнен^{ича}. Всичко знаеш, всичко си чула. Можеш ли ми каза, кой е тоя Планински старец?

Въпросът бе даден прямо, с наивна откровенност.

Ала девойката отвори широко очи, , с непреодолим ужас. Озърна се излашена, пребледняла. След това сложи пръст на устните си.

— Мълчи! Как смееш да произнасяш името му?

Тя пак се озърна.

— Не се говори за...

Петър стоеше поразен. Какво бе казал? Защо Ирина тъй много се бе изплашила? Предната вечер, той бе чул чичо си Александър да казва на царя: "Каква е тая дързост от главатаря на асасините^и, да ти предава посланици, които мърят българския цар, че още не му пратил дарове, както краля на Венгрия, императора на Алемания, султана на К^аиро и други князе..."

А баща му, Иоан Асен бе рекал: "Планинският старец има право. Щом Фридрих, Бела и други знатни са му изпратили, тогава и ние ще трябва да върнем посланиците му с любезен отговор и дарове." На което Александър бе върнал^{от}: "Аз бих му пратил един кинжал в същето. И нищо повече. Да се отърве света от него..."

Ала самодържецът бе мърдър и не искаше с излишна надменност да си създава такъв опасен враг.

Л Любопитството на Петра се увеличи. Кой бе главатаря на асасините